

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ
İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Mehmet ÖZER/TÜRKİYE
(Başvuru no. 60449/08)

Başkan,
Nebojša Vučinić,,
Yargıçlar,
Paul Lemmens,
Robert Spano

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Abel Campos'un katılımıyla oluşturulan ve 15 Nisan 2014 tarihinde Komite halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi ("Mahkeme") (İkinci Bölüm) yukarıda belirtilen 24 Kasım 2008 tarihli başvuru dikkate alarak, yapılan müzakereler sonucunda aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAYLAR

1. Başvuran Mehmet Özer Türk vatandaşı olup, 1972 doğumludur ve İzmir’de ikamet etmektedir. Başvuran, Mahkeme önünde, İzmir’de görev yapan avukat H. Özveren tarafından temsil edilmiştir.

2. Dava konusu olaylar, başvuran tarafından ibraz edildiği şekliyle aşağıdaki gibi özetlenebilir.

3. Başvuran 31 Aralık 2007 tarihinde arkadaşlarıyla akşam yemeği yemekten, eşi çocuklarının hasta olduğunu bildirmek üzere kendisiyle bir telefon görüşmesi yapmıştır. Daha sonra, başvuran arabasını alıp eve doğru sürmeye başlamıştır. Yol üzerinde bir trafik ekibi tarafından durdurulmuş ve kendisine alkol oranı ölçüm testi yapılmak istenmiştir. Test, başvuranın nefesinde 0.64 mg/l alkol bulunduğunu ortaya koymuştur. Dolayısıyla polis memurları trafik para cezası düzenlemiş ve başvuran belgeyi imzalamıştır. Başvuranın adli sicil kaydının incelenmesi sonucunda, 2003 yılında alkollü araba sürerken yakalandığı ve dolayısıyla Trafik Kanunu’nun (2918 sayılı Kanun) 48/5 maddesi uyarınca iki yıl süreyle trafikten men edildiği anlaşılmıştır.

4. Başvuran 7 Ocak 2008 tarihinde Çine Sulh Ceza Mahkemesi’ne başvurmuş ve kendisine verilen para cezasına itiraz etmiştir. Başvuran, olay gecesi alkol tüketmediğini ve polis memurları tarafından para cezası belgesini imzalamaya zorlandığını belirtmiştir. Başvuran ayrıca, kan testi için hastaneye götürülmeyi talep ettiği halde polis memurlarının bu talebi reddettiklerini belirtmiştir.

5. Çine Sulh Ceza Mahkemesi (“Sulh Ceza Mahkemesi”) yargılamalar sırasında başvuranın, para cezasını düzenleyen polis memurunun ve başvuranın tanıklarının ifadelerini dinlemiştir. Polis memuru, başvuranın kan testi talebinde bulunmadığını, sadece para cezası belgesini imzaladığını ve çocuklarını hastaneye götürmesi gerektiğinden hızlı bir şekilde ayrıldığını belirtmiştir. Başvuranın arkadaşları da dinlenmiş ve polis tarafından durdurulmasının ardından başvuranın kendilerini aradığı doğrultusunda ifade vermişlerdir. Başvurana yardım etmeye gitmişler ve kendisini arabayla eve bırakmışlardır. Başvuranın arkadaşları ifadelerinde, başvuranın o gece alkol tüketmediğini belirtmişlerdir. Sulh Ceza Mahkemesi ayrıca, başvuranın nefes alkol oranı ölçüm testi sonucunun güvenilirliğine ilişkin olarak Adli Tıp Kurumu’ndan bir bilirkişi raporu talep etmiştir. Adli Tıp Kurumu, 14 Nisan 2008 tarihli bir raporda, pek çok etkenin nefes alkol oranı ölçüm testinin sonucunu etkileyebileceğini ve bu testin sonuçları ile kan testi sonuçlarının farklı olabileceği belirtilmiştir.

6. Sulh Ceza Mahkemesi 25 Nisan 2008 tarihinde başvuranın davasını reddetmiştir. Sulh Ceza Mahkemesi kararında, başvuranın alkolün etkisi altında araba kullandığını ve kendisine verilen para cezasının yerel mevzuata uygun olduğunu saptamıştır. Sulh Ceza Mahkemesi bu kararı verirken, başvuranın nefes alkol oranı ölçüm testinin sonucuna itiraz etmeden önce yedi gün beklemiş olduğunu dikkate almıştır. Nihai karar, başvuranın avukatına 6 Haziran 2008 tarihinde tebliğ edilmiştir.

ŞİKÂyetLER

7. Başvuran Sözleşme'nin 6. maddesini ileri sürerek, polis memurları tarafından alkol testi için hastaneye götürülmediğinden, kendisi hakkında düzenlenen trafik para cezasının hukuka aykırı olduğunu iddia etmiştir. Başvuran ayrıca kendisine verilen iki yıl süreyle trafikten men edilme cezasının özel hayatına yapılan haksız bir müdahale olduğunu iddia ederek 8. madde kapsamında şikâyetçi olmuştur.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

A. Sözleşme'nin 6. Maddesi Hakkında

8. Başvuran, Sözleşme'nin 6. maddesi kapsamında, polis memurlarının kendisini kan testi için hastaneye götürmemelerinden ötürü, ceza yargılamalarının yeterince adil olmamasından şikâyetçi olmuştur. Başvuran ayrıca, kendi lehine olan bilirkişi raporunun yerel mahkeme tarafından dikkate alınmadığını iddia etmiştir.

9. Mahkeme, yerel mahkemelerin kararları hususunda temyiz mahkemesi olarak veya bazen söylendiği gibi, dördüncü derece mahkemesi olarak eylemde bulunmaya ilişkin herhangi bir görevi olmadığını hatırlatmaktadır. İçtihatlara göre, yerel mahkemeler, tanıkların güvenilirliğini ve delillerin davadaki hususlara uygunluğunu en iyi şekilde değerlendirebilecek olan adli mercilerdir (bk. diğerleri arasında, *Vidal/Belçika*, 22 Nisan 1992, § 32, A Serisi no. 235-B, ve *Edwards/Birleşik Krallık*, 16 Aralık 1992, § 34, A Serisi no. 247-B). Mahkeme somut olayda dava dosyasında, yerel mahkemenin delilleri değerlendirirken, olayları tespit ederken ve iç hukuku yorumlarken keyfi veya makul olmayan bir biçimde hareket ettiği sonucuna varılabilecek herhangi bir husus olmadığını kaydetmektedir. Mahkeme, dava dosyasındaki belgelerden, para cezasını düzenleyen polis memurunun mahkeme önünde tanıklık ettiğini ve başvuranın kan testi talep etmediğini

belirttiğini kaydetmektedir. Yerel mahkeme, yargılamalar sırasında başvuranın tanıklarının ifadelerini dinlemiş ve ayrıca nefeste alkol oranı ölçüm testinin sonucunun güvenilir olup olmadığını tespit etmek üzere Adli Tıp Kurumu'ndan rapor talep etmiştir. Yerel mahkeme dava dosyasını bir bütün olarak inceledikten sonra, başvuranın lehine olmayan bir karar vermiştir. Başvuran bir avukat tarafından temsil edilmiş, davasını ortaya koyabilmiş ve yanlış olduğunu değerlendirdiği delillere itiraz edebilmiştir.

10. Dolayısıyla başvurunun bu kısmı açıkça dayanaktan yoksundur ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 3 ve 4. paragrafları uyarınca reddedilmelidir.

B. Sözleşme'nin 8. Maddesi Hakkında

11. Başvuran Sözleşme'nin 8. maddesi kapsamında, kendisine verilen iki yıl süreyle trafikten men edilme cezasının özel hayatına haksız bir müdahale olduğunu iddia etmektedir.

12. Mahkeme, başvuranın bu kapsamdaki şikâyetinin mahkûmiyetinden ve aldığı cezadan kaynaklandığını gözlemlemektedir. Dolayısıyla ileri sürülen hakka yapıldığı iddia edilen müdahale, cezayı düzenleyen iç hukuk hükümlerinin uygulanmasının sonucunda meydana gelmiştir. Söz konusu müdahale orantılı olmuş ve kamu güvenliğinin korunması ve suç işlenmesinin önlenmesi için demokratik bir toplumda gerekli olmuştur. Yukarıda belirtildiği üzere, Mahkeme yargılamalarda herhangi bir keyfiyet görmemektedir ve başvuranın iki yıl süreyle trafikten men edilmesi iç hukuka uygundur.

13. Yukarıda ifade edilen açıklamalar ışığında Mahkeme, başvurunun bu kısmının açıkça dayanaktan yoksun olduğunu ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 3 ve 4. paragrafları uyarınca reddedilmesi gerektiğini değerlendirmektedir.

Bu gerekçelere dayanarak, Mahkeme oybirliğiyle,

Başvuruyu kabul edilemez olarak *nitelendirir*.

Abel Campos
Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Nebojša Vučinić
Başkan